

55 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

JO NESTRO Η ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ε. Δ. ΠΑΠΑΓΡΗΓΟΡΑΚΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΓΟΥΛΑ

ΣΙΔΝΕΪ, Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΕΝΣΙΝΓΚΤΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Κάτι δεν πήγαινε καλά. Αρχικά, η υπάλληλος στον έλεγχο διαβατηρίων χαμογέλασε πλατιά: «Είχατε καλό ταξίδι;».

«Καλό» απάντησε ο Χάρι Χόλε λέγοντας ψέματα. Εδώ και τριάντα ώρες είχε ξεκινήσει από το Όσλο μέσω Λονδίνου, και μετά την αλλαγή πτήσης στο Μπαχρέιν καθόταν στην ίδια αναθεματισμένη θέση μπροστά από την έξοδο κινδύνου. Για λόγους ασφαλείας, το κάθισμα μπορούσε να γείρει ελάχιστα προς τα πίσω, με αποτέλεσμα η μέση του να τον πεθάνει μέχρι να φτάσουν στη Σιγκαπούρη.

Όμως τώρα η κυρία πίσω από το γκισέ δεν χαμογελούσε πια. Περιεργάστηκε προσεκτικά το διαβατήριό του με μεγάλο ενδιαφέρον. Ήταν δύσκολο να πει κανείς αν η φωτογραφία ή το όνομά του της είχε φτιάξει τη διάθεση στην αρχή. «Για δουλειές;»

Ο Χάρι Χόλε είχε την αίσθηση πως στα περισσότερα μέρη του κόσμου οι υπάλληλοι στον έλεγχο διαβατηρίων θα είχαν προσθέσει ένα «σερ» στην ερώτηση, ωστόσο είχε διαβάσει ότι τέτοιες τυπικότητες δεν ήταν ιδιαίτερα διαδεδομένες στην Αυστραλία. Δεν είχε και τόση σημασία. Ο Χάρι δεν ήταν συνηθισμένος στα ταξίδια στο εξωτερικό ούτε ήταν σνομπ· το μόνο που ήθελε ήταν ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο και ένα κρεβάτι, όσο το δυνατόν γρηγορότερα.

«Ναι» απάντησε χτυπώντας νευρικά τα δάχτυλά του στο γκισέ.

Εκείνη σούφρωσε τα χείλη της, παίρνοντας μια άσχημη έκφραση, και είπε με επικριτικό τόνο: «Γιατί δεν υπάρχει βίζα στο διαβατήριό σας, σερ;».

Η καρδιά του σκίρτησε, όπως γινόταν κάθε φορά που ένιωθε να πλησιάζει κάποια καταστροφή. Μήπως το «σερ» χρησιμοποιούνταν μόνο όταν τα πράγματα άρχιζαν να δυσκολεύουν;

«Συγγνώμη, το ξέχασα» ψέλλισε ο Χάρι ψάχνοντας πυρετωδώς τις εσωτερικές τσέπες του. Γιατί δεν είχαν βάλει μια ειδική βίζα στο διαβατήριό του, όπως κάνουν συνήθως με την κανονική βίζα; Ακριβώς πίσω του στην ουρά άκουσε το ελαφρύ βουητό από ένα γουόκμαν και κατάλαβε πως ήταν ο διπλανός του στο αεροπλάνο. Έπαιζε την ίδια κασέτα κατά τη διάρκεια όλης της πτήσης. Γιατί, διάολε, δεν μπορούσε ποτέ να θυμηθεί σε ποια τσέπη είχε βάλει τι; Σαν να μην έφτανε αυτό, έκανε αφόρητη ζέστη παρόλο που ήταν σχεδόν δέκα το βράδυ. Ο Χάρι ένωσε το κρανίο του να μυρμηγκιάζει.

Επιτέλους βρήκε το έγγραφο και το άφησε ανακουφισμένος στο γκισέ.

«Αστυνομικός λοιπόν;» Η υπάλληλος σήκωσε τα μάτια της από την ειδική βίζα και τον κοίταξε, χωρίς σουφρωμένο στόμα πια.

«Ελπίζω να μη δολοφονήθηκαν τίποτα ξανθιές Νορβηγίδες» γέλασε και πίεσε δυνατά τη σφραγίδα πάνω στην ειδική βίζα.

«Μόνο μία» απάντησε ο Χάρι Χόλε.

Η αίθουσα αφίξεων ήταν γεμάτη ταξιδιωτικούς πράκτορες και οδηγούς λιμουζινών που κρατούσαν ψηλά πινακίδες με διάφορα ονόματα, όμως πουθενά δεν έλεγε «Χόλε». Ήταν έτοιμος να πάρει ταξί όταν ένας μαύρος άντρας με ανοιχτόχρωμο μπλου τζιν και χαβανέζικο πουκάμισο, με ασυνήθιστα πλα-

κουτσωτή μύτη και μαύρα κατσαρά μαλλιά, άνοιξε δρόμο μέσα από τον κόσμο και τον πλησίασε με μεγάλες δρασκελιές.

«Ο κύριος Χόλι, υποθέτω!» φώναξε θριαμβευτικά.

Ο Χάρι Χόλε σκέφτηκε τι επιλογές είχε. Το είχε πάρει απόφαση ότι τον πρώτο καιρό στην Αυστραλία θα διόρθωνε συχνά την προφορά του επωνύμου του· συνήθως το πρόφεραν «Χόουλ», δηλαδή «Τρύπας», ωστόσο το «Χόλι», δηλαδή «Άγιος», δεν ήταν και τόσο κακό.

«Άντριου Κένσινγκτον, χαίρω πολύ» είπε ο άντρας χαμογελώντας πλατιά και έτεινε την τεράστια παλάμη του – είχε μέγεθος λεμονοσύφυτη! «Καλωσόρισες στο Σίδνεϊ. Ελπίζω να είχες καλή πτήση» πρόσθεσε εγκάρδια ο ξένος, και τα λόγια του ήταν σαν καθυστερημένος αντίλαλος του τυπικού αποχαιρετισμού της αεροσυνοδού είκοσι λεπτά νωρίτερα. Άρπαξε τη στραπατσαρισμένη βαλίτσα του Χάρι και ξεκίνησε για την έξοδο, χωρίς καν να κοιτάξει πίσω.

Ο Χάρι τον ακολούθησε καταπόδι. «Εργάζεσαι στην αστυνομία του Σίδνεϊ;» άρχισε να λέει.

«Ναι, βέβαια, συνάδελφε. Πρόσεχε!»

Η πόρτα ανοιγόκλεισε στο πρόσωπο του Χάρι, κοπάνησε τη μύτη του και τα μάτια του δάκρυσαν. Μια χοντροκομμένη φαρσοκωμωδία δεν θα μπορούσε να είχε αρχίσει χειρότερα. Έτριψε τη μύτη του και βλαστήμησε στα νορβηγικά. Ο Κένσινγκτον τον κοίταξε συμπονετικά.

«Παλιοπόρτες, ε;» είπε.

Ο Χάρι δεν απάντησε. Δεν ήξερε πώς απαντούν σε κάτι τέτοιο εδώ.

Στο πάρκινγκ ο Κένσινγκτον άνοιξε το πορτμπαγκάζ ενός μικρού, καλοδιατηρημένου Toyota και πέταξε μέσα τη βαλίτσα. «Θέλεις να οδηγήσεις, συνάδελφε;» ρώτησε έκπληκτος.

Ο Χάρι συνειδητοποίησε πως καθόταν στη θέση του οδηγού. Μα βέβαια, διάολε, οδηγούσαν στα αριστερά στους δρόμους της Αυστραλίας. Ωστόσο, η θέση του συνοδηγού ήταν

τόσο γεμάτη με χαρτιά, κασέτες και σκουπίδια, που ο Χάρι στριμώχτηκε στο πίσω κάθισμα.

«Πρέπει να είσαι Αβορίγινας» είπε όταν έστριψαν στον αυτοκινητόδρομο.

«Δεν έπεσες έξω, αστυνόμε» απάντησε ο Κένσινγκτον και τον κοίταξε από το καθρεφτάκι.

«Στη Νορβηγία σάς λέμε Αυστραλονέγρους».

Ο Κένσινγκτον συνέχισε να τον κοιτάζει από το καθρεφτάκι. «Αλήθεια;»

Ο Χάρι άρχισε να νιώθει αμήχανα. «Εεε... θέλω να πω ότι οι πρόγονοί σου δεν ήταν κατάδικοι που στάλθηκαν εδώ από την Αγγλία πριν από διακόσια χρόνια» είπε απολογητικά για να δείξει πως, εν πάση περιπτώσει, είχε τουλάχιστον κάποιες γνώσεις για την ιστορία της χώρας.

«Έχεις δίκιο, Χόλι, οι πρόγονοί μου ήταν λίγο νωρίτερα εδώ. Σαράντα χιλιάδες χρόνια, για την ακρίβεια». Ο Κένσινγκτον χαμογέλασε στο καθρεφτάκι.

Ο Χάρι σκέφτηκε ότι έπρεπε να το βουλώσει για λίγο. «Κατάλαβα. Λέγε με Χάρι».

«OK, Χάρι. Είμαι ο Άντριου».

Ο Άντριου μιλούσε ασταμάτητα σε όλη τη διάρκεια της διαδρομής. Οδήγησε τον Χάρι ως το Κινγκς Κρος, ξεναγώντας τον συγχρόνως. Αυτή ήταν η περιοχή του Σίδνεί με τα κόκκινα φανάρια καθώς και κέντρο διακίνησης ναρκωτικών και, κατ' επέκταση, όλων των άλλων σκοτεινών και παράνομων δοσοληψιών της πόλης. Ένα στα δύο σκάνδαλα είχε σχέση με κάποιο κακόφημο ξενοδοχείο ή στριπτιζάδικο που βρισκόταν σε αυτό το τετραγωνικό χιλιόμετρο.

«Φτάσαμε» είπε ο Άντριου και σταμάτησε απότομα στο κράσπεδο του πεζοδρομίου, πετάχτηκε έξω και έβγαλε τη βαλίτσα του Χάρι από το πορτμπαγκάζ. «Θα τα πούμε αύριο» πρόσθεσε και εξαφανίστηκε μαζί με το αυτοκίνητο.

Με τσακισμένη μέση και τα πρώτα σημάδια του τζετ λαγκ να κάνουν την εμφάνισή τους, ο Χάρι έμεινε ξαφνικά μόνος αυτός και η βαλίτσα του σε ένα πεζοδρόμιο μιας πόλης με πληθυσμό περίπου όσο ολόκληρης της Νορβηγίας, έξω από το πολυτελές ξενοδοχείο Crescent. Δίπλα από το όνομά του υπήρχαν τρία αστέρια. Ο αρχηγός της αστυνομίας του Όσλο δεν φημιζόταν για τη γενναιοδωρία του όσον αφορούσε τη διαμονή των υπαλλήλων του στα ταξίδια τους εκτός έδρας. Ωστόσο, αυτό εδώ δεν φαινόταν και τόσο κακό. Μάλλον έχουν κάποια έκπτωση για τους δημόσιους υπαλλήλους και πρόκειται για το μικρότερο δωμάτιο του ξενοδοχείου, σκέφτηκε ο Χάρι.

Και πράγματι, έτσι ήταν.

Από το πρώτο αυτό βιβλίο της σειράς Χάρι Χόλε ο Nesbo το βάζει σκοπό να διαλύσει όλα τα κλισέ του είδους καθιερώνοντας νέα μοτίβα και αποδεικνύεται συγγραφέας με όραμα.

Independent

Γνωρίζοντας την εξέλιξη του ήρωα στα επόμενα βιβλία της σειράς, αυτή η πρώτη περιπέτεια αποκτά μια χροιά τραγικής ειρωνείας που αυξάνει την ένταση και τη δύναμη της πλοκής.

Booklist

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ 55 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

BPABEIO RIVERTON 1997 / BPABEIO GLASS KEY 1998

Η ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΙ ΧΟΛΕ

Ο επιθεωρητής Χάρι Χόλε αποσπάται από τη Δίωξη Εγκλημάτων του Όσλο στο Σίδνεϊ για να παρακολουθήσει την έρευνα που διεξάγουν οι τοπικές αρχές για την εξιχνίαση ενός φόνου. Έχει όμως ρητές οδηγίες να μην μπλέξει.

Θύμα μια εικοσιτετράχρονη Νορβηγίδα, διάσημη στην πατρίδα της. Ο Χάρι γρήγορα συνδέεται φιλικά με τον επικεφαλής της έρευνας καθώς και με έναν από τους μάρτυρες, με αποτέλεσμα να βρεθεί αναμειγμένος. Οι τρεις τους θα ανακαλύψουν πως η δολοφονία της κοπέλας είναι μόνο ο τελευταίος κρίκος μιας αλυσίδας ανεξιχνίαστων φόνων.

Καθώς ο κλοιός αρχίζει να κλείνει γύρω από τον δράστη, ο Χάρι φοβάται ότι κανείς δεν είναι πια ασφαλής – ούτε καν αυτοί που ερευνούν την υπόθεση.

Βρείτε το και σε
audiobook στο
bookvoice.gr

ISBN: 978-618-03-3615-3

9 786180 336153

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83615

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book